

време дойдѣ и преподобный Яѡанасій, кой то ѣ
 направилъ велика дѣла. Въ онова време, ѣ былъ и
 преподобный отѣцъ нашъ Іѡаннъ: също пріате-
 лице дѣха сватагѡ, рѡдомъ Івиръ (Гевргіанъ),
 ѡ плѣмене царска, и когатъ многѡ, но ѡстави
 слава та, и когатство то, та ѡидѣ оу монастырь,
 и савлече си свѣтло то ѡвлекло, и ѡвлече рѡса си-
 ромашки дрѣхи, чѣвши гласъ свата гора, и за
 преподобнаго Яѡанасіа, дойдѣ тамо, и намѣри
 преподобнаго че се подвижаваше доврѣ за спасѣнїе
 то си. И по малѡ време разумѣ, да ѣ сиѡнъ неговъ
 Бв. оумїи дошелъ оу Вузантиа, (цариградъ), и
 като го намѣри, ѡидѡха и двѣма та при блаженна-
 го Яѡанасіа, ѡ кого то се навчиха секом фїлосѡфіа,
 и стана дрѣгий златобетъ Івирѡмъ, преложивши
 различна писанїа, съ грѣческагѡ на Іверскїи язѡкъ.
 Подїръ малѡ време дошелъ и великій тернїхїи,
 и быдѣ монахъ, който кѣше воевода вѡинства І-
 верски, и сотворилъ многѡ мѡжество, противѡ
 рѡтникѡвъ (дѡшманѡ те, който секїатъ) и оу-
 держа голѣма и безчисленна повѣда. Въ това време
 чѣвши безбожный перси смѣрть царѡ рѡмана, и
 оустремїсе къ царствѡщемѡ градѡ, и имаха вож-
 да нѣкого сѡлїара, който ѡидѣ въ Анатолїа, плѣ-
 неше градѡве и села, и немаше никои да имъ се
 протїви, понѣже кѣха царски синове. А царица та
 се многѡ грїжеше затѡва (нѣщо) чѣвши, защо
 варварѡ и датъ. И немаше дрѣга надежда, помѡ-
 ни тернїхїа, и рече: ако ни недѡйде вѡждѡ Іве-
 рѡвъ, а то немаме дрѣга надежда. Пратї овѡче
 молїтственнѡ писмо преподобномѡ Яѡанасїю и Іѡ-
 аннѡ, да ги моли да пратї тернїхїа. Онъ не рѣше,
 но оубѣжденъ ѡидѣ оу цариградѡ. Като го видѣ
 царица та зарѡдѡвасѡ, и показѡвашѡ мѡ царски те
 дѣца, на твоѡ та дѡша са честный отче тїа си-
 роти. И тѡтази тернїхїа ѡидѣ съ вѡинство, разѡви